

Från våra vänner på landsbygden.

När den 14.

En gammal päckspelareveteran ur tiden. Ett oväntat dödsfall inträffade här i tisdags den 10 dennes, i det att småbrukaren Olof Viman från Halluta helt plötsligt avled, troligen träffad av hjärnblödning. Viman var vid sin bortgång trots sin höga ålder (69 år) i besittning av obrutna både själs- och kroppskrafter, ja, det torde till och med vara tvivel underkastat, om det var någon av ynglingarna i När, som med utsikt till framgång kunde ta ett nappatag med denne verkliga Herkules.

Som lite var hade också Viman haft sina sorger och bekymmer, kanske mer än de flesta. Hans hustru hade dött i sin bästa ålder, och sedan hade hans båda barn, ett par stora, kraftiga pojkar i tjuguaråldern, gått samma väg; så några nära anförvanter ägde han ej nu mera men hade i stället en stor vänkrets.

En passion hade Viman i alla tider haft och det var päckspelet. Ännu till så sent som för tio—tolv år sedan, när man huvudsakligen spelade frampäck, var han den självskrivne framkarlen i gubbarnas lag. De söndagar äro nog lätt räknade, när man ej sett den rörlige gubben på päckplatsen, där han med en ynglings iver deltagit i spelet och varit med från början till slut. Alltid var det han som ordnade och satte spelet i gång, alltid var det han, som tog hand om bollen och päcktåget, när spelet var slut för dagen. Den sista söndagen var han t. o. m. nästan förargad på pojkarna, att de kommo för sent upp och började spela. Han hade gått och väntat i över en timmes tid och hade då till tidsfördriv slagit sig i lag med några varpkastare, vilka han dock strax övergav, när det blev fråga om päckspel. Det var ju också sista söndagen han fick deltaga i sitt gamla favoritnöje. Man kan inte riktigt fatta att han nu är borta för alltid. Vi päckspelare komma nog mest av alla att sakna vår alltid glade och gemytliga kamrat, och länge kommer han säkert att leva i vårt minne.